

Tal gaar løs paa ethvert Bytte, de kan faa, og maaske heller ikke skaaner andre Fugles Æg eller Unger, selv om man ingenlunde tør hævde, at Maagerne har de 25 døde Graaællinger paa deres Samvittighed. Sikkert er det imidlertid: Det Fugleliv, som gjorde »Sundet« saa tiltrækkende og ejendommeligt, kunde ikke trives sammen med den store Koloni af Hættemaager; vi haaber nu, at det vil komme tilbage, hvis Hættemaagerne holder sig borte eller i hvert Tilfælde kun optræder i ringe Tal.

OM ØDELÆGGELSEN AF JORDKLODENS VILDE FUGLE.

AF

JAMES BUCKLAND, LONDON.

Med Forfatterens Tilladelse oversat fra »Verhandlungen des V. Internationalen Ornithologen-Kongresses, Berlin 1910«, af A. Christiani.

Den Udryddelseskrig, som nu føres mod alle vilde Fugle, er langt mere udbredt og mere ødelæggende, end mange tænker sig. En Mand, der, som jeg, har tilbragt sine yngre Aar paa Steder, der er ubetraadte af Mennesket — eller hvor de Mennesker, der fandtes, levede i Harmoni med Naturen — og som ikke har glemt, hvor rigt Fuglelivet for 30 Aar siden var paa Steder, hvor nu kun sørgelige Rester er tilbage, maa spørge sig selv, om man ikke bør henregne en stor Procentdel af Menneskene til de Rovdyr, hvis brutale Instinkt det er for enhver Pris at slaa ihjel. Overalt, hvor der findes Fugle, hvis Fjer er anvendelige til Hattepynt, findes ogsaa Fjerjægere, som spreder Død og Ødelæggelse. Hvor der findes Fugle, som bliver sjældnere, findes der ogsaa Samlere, der skyndsomst sikrer sig de tilbageværende Individuer, før Konkurrenterne faar Tid dertil. Hvor der ruger Fugle, hvis Æg er kostbare, kommer der Æg-samlere, som ofte ikke nøjes med at tage Æggene, men ogsaa skyder Fuglene for at bestemme Æggene. Hvor der findes Fugle, som gaar ind under Begrebet Vildt, der strømmer Jægere hen for at dræbe disse uskyldige Væsener.

Men langt mere skæbnesvanger end disse Forfølgelser er Fjerhandelen, idet den aarlige Indsamling af Fjer til Hattepynt maa ske i Yngletiden. Der er to særlige Grunde til, at det nødvendigvis maa være saaledes. For det første har Fjerene kun

Handelsværdi, naar de er smukkeste i Glans og Fylde, d. v. s. i Yngletiden; paa andre Tider har Fjerene ikke saa stærk Glans og Elasticitet og er derfor værdiløse som Pynt. For det andet har man den gunstigste Lejlighed til at dræbe Fuglene, netop naar de yngler. Mange Arter drager vidt omkring og lever spredt den største Del af Aaret, og da at efterstræbe dem for Fjerens Skyld vilde være forbundet med stort Arbejde og næppe give noget godt pekuniært Resultat. Men disse Vandrere følger deres nedarvede Vaner og trækker en Gang om Aaret tilbage til deres gamle Hjem for at forplante Slægten. Da kommer Fjerjægerens Tid, Fuglenes naturlige Frygt for Mennesket forsvinder delvis under deres Omsorg for Afkommet, og man kan derfor let skyde de gamle Fugle og berøve dem deres Fjer. Ungerne gaber og skriger, men faar ingen Føde, og snart efter Fjerjægerens Besøg ruger en højtidelig Stilhed over de nu øde Strækninger.

Aarsagen til, at Fjerhandelen er saa langt den mest ødelæggende af alle de Faktorer, der medvirker til Udryddelse af Fuglene, ligger netop i, at den forhindrer, at nye Fugle kommer til Verden og vedligeholder Bestanden.

Som et Eksempel paa de skæbnesvangre Virkninger af det afskyelige Myrderi af Fugle i Yngletiden kan jeg fremhæve Egrettehejren; jeg vil udvælge to af de mange officielle Rapporter, som befinder sig i mit Eje, og som udviser Omfanget af de aarlige Nedslagtninger af Fugle for Fjerens Skyld. De er udtaget af de konsulære og diplomatiske Rapporter om Venezuelas Handel og angiver Tallet af de i dette Land dræbte Egrettehejrer i Aarene 1898 og 1908. I 1898 var Tallet 1,538,738, og i 1908 var det faldet til 257,916. Det vil sige, at de 10 Aars Blodbad har reduceret det Antal, der bringes paa Markedet, fra rundt $1\frac{1}{2}$ Million til $\frac{1}{4}$ Million Fugle.

Man kan vanskeligt overvurdere Betydningen af disse Tal; de viser ikke alene, at Arten aftager hurtigt i Venezuela, men de viser ogsaa at, hvis der ikke i Tide gribes ind for at beskytte denne Fugl, vil dens Skæbne i Sydamerika blive den samme som i Nordamerika og Kina, hvor den nu praktisk talt er udryddet.

En saa prægtig Fugl som den amerikanske Jabiru¹ burde ikke profaneres paa saadan Maade, og dog viser Fjermarkedet

¹ En 4—5 Fod høj Stork (*Mycteria americana*) med snehvid Fjerdragt.
O. A.

et voksende Begær efter dens Vinge- og Halefjer. Alene Fjermarkedet i London modtager aarligt 30,000 af disse Fjer fra Venezuela. Arten har aldrig været talrig, og man kan ikke godt tænke sig, at den vil kunne bestaa ret mange Aar under en saadan Forfølgelse; den vilde utvivlsomt være bleven udryddet allerede for længe siden, hvis den, som den hvide Hejre, »holdt« ved Reden, indtil den blev skudt ned; men Jabiru'en sporer Mennesket i lang Afstand og holder sig forsigtigt uden for en Haglbøsses Rækkevidde. For at sikre sig den gigantiske Fugl maa man derfor betjene sig af Riffel, og de gammeldags Konstruktioner heraf er ikke tilstrækkeligt effektive til Jagten; det er nemlig vanskeligt at tage Livet af Jabiruen, som ofte undslipper Jægeren, selv naar den er dødeligt saaret. Men Orinocos Fjerjægere, som er Krydsninger mellem indfødte Venezuelanere, Negre og Indianere, forstaa deres Haandværk og benytter sig nu af Mauserrifler med blødspidsede Projektiler — frygtelige i deres Virkninger idet de ofte bortriver en stor Del af Fuglens Legeme. Selv saaledes saaret kan den majestætiske Jabiru ofte tage til Vingerne for at undslippe, men pludseligt falder den til Jorden — og Kvinderne opnaar at kunne pynte sig med dens Fjer.

Inden jeg forlader Venezuela, finder jeg Anledning til af Konsulatsberetningen for 1908 at citere, at der nævnte Aar fra Ciudad Bolivar foruden Hejrefjerene udførtes 10,612 $\mathcal{R}$ Fjer. Næsten 5 Tons Prydfjer afskibet fra een Havn paa et Aar!

Kolibrierne er for Fjerenes Skyld bleven saa skaanselsløst forfulgt, at visse vestindiske Arter med ringe geografisk Udbredelse allerede er udryddede, medens andre er lige ved at friste samme Skæbne. Paa Trinidad f. Eks. er Artsantallet i de senere Aar bleven reduceret fra 18 til 5. Ganske vist er Kolibrierne fredede ved Lov i hele Britisk Vestindien, men Fjerjægeren ler ad Lovbestemmelser — han er ikke i Stand til at forstaa anden Skønhed end Guldets og formaar ikke at opfatte, at disse, de skønneste af alle levende Skabninger, har en anden og større Værdi end den, hvortil de afregnes ham.

Der kan næppe fremdrages noget bedre Eksempel paa Ødelæggelse af Fugle til Ære for Europas Modemarkeder end Myrderierne paa Strandfugle langs de Forenede Staters Atlanterhavs-kyst. For 25 Aar siden sværmede Fuglene i utrolige Mængder langs hele denne Kyst; nu findes der kun nogle faa spredte Kolonier, som strængt bevogtes af Opsynsmænd, og havde man

ikke indrettet disse Fredningssteder, vilde der næppe have været en eneste Maage eller Terne tilbage. Hvor forbitrede Fjerjægerne er over den Hæmsko, som man herved har sat paa deres Virksomhed, fremgaar af, at der for nylig er myrdet 3 Opsynsmænd, medens de varetog deres Hverv.

For lidt over 10 Aar siden fandtes der næppe i hele Verden noget Omraade, der var saa rigt paa Vandfugle, som Syd-Oregon, en af Nordamerikas Veststater. Det var en formelig Udklækningsanstalt for de uhyre Skarer af Vadefugle, som efter Yngle-tiden vandrede ned langs Stillehavskysten.

Professor W. W. Cooke i Washington omtaler i en af Landbrugsdepartementets Aarsberetninger, at Ænder i Hundreder af Tons dræbtes aarligt paa dette Sted udelukkende for de grønne Vingefjers Skyld — Kroppene bortkastedes. Hvide Hejrer, Svaner, Gæs, Pelikaner, Ibisser, Terner og mangfoldige andre Arter ødelagdes paa lignende Maade og for samme jammerlige FormaaIs Skyld. De Lappedykkerkolonier, som fandtes i Syd-Oregons Søer, var utvivlsomt de største i Verden; igennem mange Aar har Fjerhandlerne herfra modtaget Hovedmængden af deres Forbrug af disse Fugles sølvglinsende Brystfjer; i de sidste 7—8 Rugesaisonere har der ved Søbredderne været opslaaet mellem 20 og 30 Lejre af Fjerjægere, som har været lejet til at drage derhen udelukkende for at skyde Lappedykkere; regelmæssigt 3 Gange om Ugen blev Lejrene besøgt af Vogne, som afhentede de indsamlede Skind. Denne vanvittige Nedslagning fortsattes, indtil det laa klart for Dagen, at Fjerhandlerne ikke vilde levne en eneste Lappedykker, dersom man ikke i Tide skred ind. Præsident Roosevelt, som har gjort mere for Naturfredning end noget andet Menneske, kom paa dette kritiske Tidspunkt til Undsætning og drog Omsorg for, at 3 af Søerne i August 1908 blev udlagt til Fristeder for Fugle. Men Fjerhandlernes Agenter, som endnu ikke helt havde udtømt deres Kilder, vilde ikke lade Loven forhindre dem i at skrabe Bunden. I Løbet af sidste Saison udtoges 6 Stævninger mod Fjerjægere, der havde skudt Lappedykkere inden for det fredede Omraade. Den ene af Jægerne havde skudt 1000 Lappedykkere, den anden 800, og den tredje 400; man har her et smukt Eksempel paa, hvor lidt Fjerjægerne respekterer Fredningslovene.

Guanoens Betydning som Kunstgødning var kendt af Perus Indianere for over 300 Aar siden; i Incaernes Tid blev Fuglene

paa Chinha Øerne omhyggeligt beskyttede, og Guanolagene blev strængt bevogtede. Det siges, at Dødsstraf blev fuldbyrdet paa enhver, som i Yngletiden dræbte Fugle i Nærheden af Øerne.

Vender vi os nu til de guanoproducerende Øer i vor Tid, kan vi faa et Billede af, hvorledes de behandles, ved at studere den Rapport, som er afgivet af William Alanson Bryan, de Forenede Staters Inspektør for Fugle og Pattedyr. I sin officielle Rapport meddeler W. Bryan, at han i Løbet af de allersidste Aar har besøgt praktisk talt alle de lave Koralløer i den nordlige Del af Stillehavet og er bleven forfærdet over at se, hvorledes japanske Fjerjægere tilintetgør alt Fugleliv paa disse Guanøer; de hjem-søger ikke alene de Øer, der er i japansk Besiddelse, men lige saa vel dem, der tilhører de Forenede Stater, og dræber her Fugle i Hundredtusindvis. Paa Marcusø har et Selskab virket i 6 Aar og har i denne korte Tid fuldstændigt tilintetgjort en af de største Albatroskolonier, der fandtes i disse Farvande. Da Bryan var paa Øen, havde Japanerne ca. 40,000 Terneskind rede til Afsendelse, og de havde da allerede afsendt en Skibsladning det Aar. Da Bryan besøgte Midwayø, fandt han den dækket med hele Dyrer af Albatrosaadler, som Krybskytterne havde ladet tilbage efter at have udrykket Svingfjerene af hver enkelt Fugl.

Tiden tillader mig ikke at gaa nærmere ind paa Bryans Rapport, det maa være tilstrækkeligt at sige, at han systematisk gaar alle Øerne igennem og viser, hvorledes de alle er hjem-søgt af samme Landeplage.

For ikke længe siden blev et Selskab af Krybskytter over-raskede paa Lisianskyø, som ogsaa er et Fuglefristed i de Forenede Staters Besiddelse. Disse Mænd fandtes i Besiddelse af 335 Kasser af Skind og Fjer, som repræsenterede Levningerne af 300,000 Fugle.

I Aar blev 23 Fjerjægere arresterede paa Hawajjøernes Fri-sted, hvor de havde indsamlet 259,000 Par Fuglevinger.

Jeg skal meddele, at alle de Fjer, der samles paa disse Øer sendes til Yokokama, hvorfra de sendes til Modeforretningerne i London og Paris.

Vender vi os herefter til Australien, finder vi, at en lignende Ødelæggelse af Fuglelivet ogsaa hersker her. I de senere Aar er der i Australien hastigt opvokset en Opinion til Fordel for Emuen, Kongen blandt denne Verdensdels Fugle; men desværre

gaar Udryddelsen af Emuen for sig med endnu større Hast. Naar man erindrer, at Arten allerede er udryddet i Tasmanien, Victoria og Syd-Australien, og at den i Ny-Syd-Wales og Queensland kun findes i faa spredte Flokke, faar man gennem Katalogerne fra Fjerauktionerne i London et Bevis paa Betydningen af Nedslagtningen af Emuen. I 1909 blev 1019 Emuskind smuglet ud af Australien og solgt paa offentlige Auktioner i London.

Der er næppe nogen Fugl i hele Verden, der i den Grad har vakt Zoologernes Beundring som Lyrehalen (*Menura superba*), denne Australiens Pryd. Jo sjældnere den er bleven, des større er ogsaa Efterspørgslen efter dens enestaaende Halefjer. For nogle Aar siden blev der i et Distrikt skudt over 400 Individer af denne Fugl i en enkelt Saison; det er ikke længe siden, at et Selskab af Fjerjægere omringede et stort Buskads, i hvilket de vidste, at Lyrehalerne rugede; de satte Ild paa Buskadset og nedskød de skønne Fugle, efterhaanden som de rædselslagne flygtede for Ilden. Jægerne skar derefter Halerne af de dræbte Fugle og lod Resten ligge. I gamle Dage vakte Lyrehalen Opmærksomhed paa Londons Fjermarkeder, men nu findes dens Navn ikke længere i Katalogerne. Salget er ophørt — der kan ikke skaffes flere Ofre.

Jeg ved, at Udviklingslærens ivrige Tilhængere antager, at de australske Lysthusfugle bygger og udsmykker deres Løvhytter for dermed at bedaare Hunnerne, og at Bygmestrenes Dygtighed udvikles gennem Hunnernes Udvalg. Mine Iagttagelser stemmer ikke hermed; jeg har noget Kendskab til Lysthusfuglene, og jeg føler mig overbevist om, at de kunstfærdige Bygninger udelukkende opføres og benyttes i en uskyldig Fornøjelses Tjeneste, og at de ikke alene beviser Tilstedeværelsen af æstetisk Sans hos Dyrene, men ogsaa belærer os om, hvor meget vi mangler i at have udtømmende Kendskab til Dyreverdenens høje Udvikling. Hos alle Arter af Paradisfugle giver Skønhedssansen sig til Kende. Fra den første Antydning hos Law's Paradisfugl, som rydder en lille Plads og smykker den med stærkt farvede Blade, er vi i Stand til at følge denne Skønhedsdyrkelse opefter til det kunstneriske Toppunkt, som naas af Ny-Guineas Gartnerfugls mosdækkede Løvsal og pragtfulde Blomsterhave. Det er en Skændsel, at disse ornithologiske Vidundere skal udleveres til Ødelæggelse; Udryddelsen vil efterlade en tom Plads som aldrig kan udfyldes; dog hører nogle af disse Lysthusfugle til

Australiens mest efterstræbte Fugle; i Aar er der allerede solgt 50 Skind af dem i London.

Bevarelsen af Paradisfuglene vanskeliggøres ved den Omstændighed, at Slægtens forskellige Arter ikke er udbredte over hele Ny-Guinea, men at adskillige af dem kun findes paa stærkt begrænsede Omraader, nogle kun paa visse Øer. Det er ligeledes uheldigt, at Hannerne ikke strejfer enkeltvis om, men i Yngletiden samler sig for flokkevis at aabenbare Hunnerne deres Pragt. Disse to Omstændigheder gør i Forening Paradisfuglene til et let Bytte for Fjerjægere. Saa effektiv har den af Hattepynt-Forretningerne iværksatte Nedslagting været, at næsten alle Arter nu er bleven sjældne, og nogle er paa Nippet til at blive udryddede. For nogle Aar siden solgtes i London aarligt henved 40,000 Skind af disse Fugle, som alle var dræbt i Yngletiden. Dette er galt nok, men værre er det, at Hunner og unge Fugle, hvis Skind praktisk talt er værdiløse i Handelen, bliver dræbt sammen med de gamle Hanner.

Hvor utroligt det end lyder, er det dog sandt, at den hollandske Regering fornylig har tilbudt et Fjerhandel-Firma Eneret paa at dræbe alle Paradisfugle i hollandsk Ny-Guinea. Tilbudet blev ikke antaget; ikke fordi nævnte Firma følte sig hævet over Fristelsen, men fordi det fandt, at Regeringen forlangte for høj en Pris. Iøvrigt betragter jeg det som uvæsentligt, om Tilbudet blev accepteret eller ej; Fuglene er i hvert Fald dødsdømte. Men hvad jeg betragter som vigtigt — overordentlig vigtigt — er det, at en Stat for Indtægtens Skyld skal have Magt til at sælge Menneskeslægtens Arvelod i Naturen. Ingen kan tælle de Millioner af Aar, i hvilke Naturens Kvalitetsvalg har arbejdet paa at frembringe disse vidunderlige Væsener, lige fuldkomne i Bygning og Skønhed; saa yndefulde er de i Form og Farve, at de simpelthen fængsler Beskuerens hele Sjæl. Og dog kommer snart den Dag, hvor den sidste Paradisfugl vandrer fra Hatten til Skarnbøtten. Og ikke et eneste zoologisk eller ornithologisk Selskab, ikke et eneste Museum, ikke en eneste Læreanstalt har løftet en Finger for at forhindre denne Helligbrøde.

Fjerhandelen, der er ødelæggende for Fuglelivet og grusom, kan ikke taales af endnu en Grund: den er baseret paa Lovovertrædelser. Bortset fra Strudsfjer og Fjer af Fuglevildt og tamme Fugle, er langt den største Del af de Fjer, der indføres i Europa, enten stjaalne eller smuglede ind eller begge Dele.

Mange oversøiske Lande, der indser, at vilde Fugle er et virkeligt Aktiv, har gjort, hvad de evnede, for at beskytte deres Fugle, men deres Anstrængelser er hver Gang mislykkedes paa Grund af ulovlig Udførsel.

Da min Tid er begrænset, vil jeg nøjes med at tage et Eksempel paa den Maade, hvorpaa de oversøiske Lande plyndres for deres Fugle. De hinduiske Jordbrugere fandt paa at dræbe Fugle i Mængder, idet de havde en større øjeblikkelig Fortjeneste ved at sælge Fugleskind til Opkøbere end ved at dyrke Jorden. For at standse denne usunde Trafik vedtog Indiens Regering i 1902 en Lov, som forbyder Udførsel af alle Fjer undtagen af Strudse og tamt Fjerkræ. Efter at Loven er traadt i Kraft, er Skind og Fjer af Indiens skønneste og nyttigste Fugle vedvarende strømmet ind paa Europas Fjermarked. Det vil interessere Dem at høre, hvorledes de hemmeligt føres ud af Indien. Der bruges fingerede Navne for Afsender og Modtager, og Fjerene forsendes i Kasser, som angives at indeholde Kohaar, Hestehaar eller skrøbeligt Silkestof. Med en Snuhed, der sømmer sig for en Smugler, udvælger Fjerhandleren sig vildledende Ruter, ad hvilke han sender sin Kontrabande til Europa. Penang er en yndet Plads for denne ulovlige Forretning, men iøvrigt benyttes alle Havnebyer i Straits Settlements meget hertil. Grunden til denne Manøvre er simpelt hen den, at Toldbetjentene er mindre aarvaagne overfor Udførsel til Havne, hvor der intet Fjermarked er. Naar Smuglerne først har faaet Fjerene ud af Indiens Havne, kan de ganske aabenlyst sende dem til Europa.

Jeg kan give mange andre Eksempler paa, hvorledes Fjer smugles ud af Lande, som beskytter deres Fugle, men de afviger ikke væsentligt i Karakter fra det Tilfælde, jeg har fremdraget. Et Punkt, jeg særligt vil fremhæve, er følgende: Et overmaade stort Kvantum af de Fjer, som anvendes i Europas Modeforretninger, kan kun tilvejebringes ved Hjælp af falske Deklarationer, som direkte omgaar Loven, og som udfærdiges i den Hensigt at bedrage Skibskaptajnerne og Toldmyndighederne i det Land, hvorfra Fjerene er ranet. Behøves der et tydeligere Bevis for den tvingende Nødvendighed for Nedsættelsen af en international Kongres, som kan overveje hele Spørgsmaalet om Forhindring af Fugleødelæggelsen?

Der er selvfølgelig mange flere Arter end dem, jeg har nævnt, som hurtigt vil fejles ud af Tilværelsen som Følge af Fjerhandelen;

nogle af dem befinder sig paa saa farligt et Stadie, at hvert dræbt Individ fremskynder Artens Udryddelse. Men jeg vil ikke tale herom; Spørgsmaalet om, hvilke Arter, der forsvinder hurtigst, forekommer mig underordnet; Hovedsagen er, at hele Hovedmassen af Fugle formindskes med foruroligende Hast.

Maaske har jeg Uret, men jeg anser Oologi for at være helt blottet for videnskabelig Betydning. Den fortolker ingen Fænomener og opstiller ingen Love, den oplyser os med andre Ord ikke paa nogen Maade. Dog har jeg intet at bebrejde den Oolog, som samler skønsomt med et bestemt Formaal, og som ærligt forsøger at bearbejde sit Materiale. Derimod vil jeg føre en stadig Kamp mod den Mand, der samler Æg uden andet bestemt eller bevidst Formaal end at samle et Antal Objekter, hvis Besiddelse bringer ham Fornøjelse, en Fornøjelse, der er saa meget større, hvis hans Naboer ikke har Mage til hans Skatte; den Mængde, som ødelægges ved denne unyttige Havesyge, er en Trusel mod Arternes Bestaaen; hvis det var muligt at fremskaffe tilstrækkelige Data til en tilnærmet Fastsættelse af Antallet af saadanne Samlere og af Æg i deres Eje, vilde vi formentlig naa til Tal, der vilde virke forvirrende ved deres Umaadelighed. Som Eksempel paa, hvad Ægsamlere kan udrette i Arbejdet paa Arternes Udryddelse, kan jeg nævne den kaliforniske Kondor (*Gymnogyps californianus*). Denne Fugl er saa sjælden, at der, saa vidt jeg ved, kun findes 41 Stykker af dens store blaa-hvide Æg i Museer og Privatsamlinger. Arten har ikke nogen naturlig Fjende og vilde derfor sandsynligvis kunne holde sig, hvis den kunde være i Fred for Mennesket; men Æggene er stærkt efterspurgte af Samlere, og der betales høje Priser for dem; som Følge deraf bliver der i hver Yngleperiode iværksat en Ransagning af Bjærgene inden for det stærkt begrænsede Omraade, hvor Fuglen yngler, og den pragtfulde Grib er sikker paa sin hurtige Udryddelse.

Videnskabelig Indsamling af Fugleskind i et bestemt Øjemed har aldrig og vil aldrig i nævneværdig Grad formindske Antallet af en Art. Derimod maa hensigtsløs Indsamling betragtes som absolut forkastelig, og enhver, der har set lidt bag Kulisserne, ved, at nogle Museer ophober Skind af visse Arter efter en Maalestok, som nærmer sig det skandaløse. Intet Menneske er berettiget til at tage Livet af en Fugl, undtagen han har et begrundet Haab om derved at berige vor Viden, og vor Viden be-

riges ikke ved, at man opdynger Skind af en Fugl, som allerede er beskrevet et uendeligt Antal Gange. Den Mængde af videnskabelige Publikationer, som hvert eneste Aar sendes ud, er enorm, men jeg har endnu ikke indset, at de er af nogen virkelig praktisk Værdi for Verden.

Videnskabsmænd synes i Følge deres hele Natur at være ude af Stand til at forestille sig Fugle i noget andet Lys end det skumle Halvmørke, der omgiver deres Lig.

Museernes opstillede Eksemplarer er utvivlsomt særdeles smukke og tiltrækkende, men de har ikke den Interesse og den Værdi, som Fuglene i Naturen. Der forevises os f. Eks. udstopede Fugle, opstillede i saakaldte naturlige Omgivelser. Hvis disse Opstillinger skal være belærende, er de afgjort forfejlede; naar Fuglene anbringes i deres mest naturlige Omgivelser, er de næsten ikke til at se. Det er godt nok, at vi er ivrige for at lære mere om den vidunderlige Sammensmelten, der sker mellem Fuglen og dens Omgivelser — denne skuffende og skjulende Sammensmelten af Farver, hvis Alfabet vi endnu ikke kender — men at stirre paa Vrængbilleder af Fugle opstillede i Glaskasser, vil ikke opklare os Hemmeligheden.

I Stedet for denne meningsløse Opofren af Liv i unyttige Øjemed er der rig Lejlighed til Undersøgelser, Iagttagelser og Forsøg, som kan være af virkelig praktisk Værdi. Vi trænger til at faa mere Besked om de levende Fugle og til at høre færre Ligtaler over deres jordiske Levninger.

Der bør dog aldrig fastslaas nogen Vedtægt for Fuglebeskyttelse uden Tilføjelse af en Klausul, der giver Adgang til at udstede Tilladelse til at samle Fugleskind til videnskabeligt Brug. Tilladelsen skal være vanskelig at opnaa, men man bør aldrig nægte nogen værdig Ansøger Adgang til lovligt at skaffe sig Fugle.

Saadanne beskyttende Forholdsregler nødvendiggøres af Privatsamlernes Graadighed; der er ingen Tvivl om, at sjældnere Arter fra denne Side lider stærkt under en Plyndring, som i nogle Tilfælde har naaet et Omfang, som ikke kan taales. For en Privatsamler er en sjælden Art intet andet end en Genstand, for evig Attraa. Hvert Aar udsendes Samlere, som ofte med stor Bekostning gennemrejser lange Strækninger for — ofte imod Loven — at skaffe sjældne Fugle; hvis Privatsamleren paa denne Maade opnaar at udrydde en Art, er han saa meget des gladere over de Skatte, han har frastjaalet Verden.

De maa alle have bemærket en Aftagen i Antallet af Svaler og andre smaa Trækfugle i de senere Aar, og De kender utvivlsomt alle Grunden til den foruroligende Aftagen af disse Landmændenes utrættelige smaa Venner. Jeg fremhæver dette for at faa Lejlighed til at betone, at disse Trækfugle tilhører Verden og ikke alene de latinske Folkeslag, gennem hvis Lande de vandrer, og dernæst for at gøre opmærksom paa, at hvis man ikke snart stopper den kolossale Nedslagting af vandrende Smaafugle, vil den fortsatte Ødelæggelse have de sørgeligste Følger for Nordeuropa, især for Tyskland.

Jeg vil i denne Forbindelse fremhæve endnu et alvorligt Spørgsmaal, nemlig Udførselen af levende Smaafugle fra Europa til Amerika og Indførselen af levende Fugle til Europa fra Afrika. Der ødelægges utroligt mange Fugle paa denne Maade, og hele Sagen bør absolut tages op til Behandling snarest.

Men jeg kan ikke yderligere lægge Beslag paa Deres Taalmodighed. Til Slut maa jeg blot spørge — paa Grundlag af de Kendsgerninger og Tal, som jeg har været i Stand til at forelægge Dem — om det Tidspunkt nu ikke er kommet, hvor alle tænkende Mennesker alvorligt maa overveje, hvad Menneskeslægten har vundet ved den umaadelige Nedslagting af disse smukke og nyttige Skabninger, som er opelsket gennem Aartusinder.

Vi har ingen Ret, hverken juridisk eller moralsk, til nu at ødelægge Jordens Fugleliv eller til at tillade, at det bliver ødelagt. Fuglene er en Arv, som det er vor Pligt at efterlade til dem, der kommer efter os, i saa god en Stand, som de naturlige Aarsager til Tilintetgørelse vil tillade. At gøre noget andet er at undlade at opfylde en alvorlig Pligt.

Jeg beder Dem nøje overveje Situationens Alvor og Nødvendigheden af en øjeblikkelig og virkningsfuld Optræden. Hvis en saadan Handling skal være virksom, maa det være en Overenskomst mellem Jordens Nationer, men ikke i Form af en international Lov, der gælder ens for alle Arter; der er ikke Haab om at opnaa en Overenskomst paa saadant Grundlag. Fugle, der er nyttige i et Land, kan opfattes som skadelige i et andet, især hvis de indføres der. Løsningen er da denne: Hvert Land maa forbyde Udførsel af sit Lands Fugle, hvadenten det er levende eller døde Fugle eller Skind eller Fjer af dem; og samtidig maa hvert Land forbyde Indførsel af Fugle fra andre Lande. Hvis et Land ønsker at ødelægge sine egne Fugle, saa lad det

gøre det, men det maa ikke egenkærligt ødelægge andre Landes levende Skatte. Saa vidt jeg kan se, er dette det eneste Grundlag, hvorpaa vi kan opbygge en international Overenskomst, og det er efter min Mening den eneste Maade, hvorpaa vi kan frelse Jordklodens vilde Fugle.

Det hænder ofte her i Livet, at der gives os en Time, i hvilken vi kan udrette noget og fuldføre et godt Arbejde, som muligvis ikke kan gøres, hvis Timen lades ubenyttet. Der er nu givet os en Time, hvori vi kan udrette noget m. H. t. Bevarelsen af vore Fugle. Hidtil har vi forsømt det paa Grund af Tankeløshed, Uvidenhed, Smøleri eller Egenkærlighed. Nu maa vi bort fra vor Forsømmelse og vaagne til Handling. Skal der gøres noget, maa det gøres snarest, vi er i den ellefte Time, og den Lejlighed, vi har, vil aldrig komme tilbage.

Børn plukker Blomster og kaster dem snart efter tankeløst bort, men Rødderne bliver siddende og Violen og Engblommen blomstrer igen det næste Aar. Men er disse Luftens Blomster en Gang borte, vil de aldrig blomstre mere.

Derfor besværges jeg Dem ikke at lade Lejligheden gaa bort; lad os ikke vente indtil det, der endnu kan reddes, er fortabt.

Som det vil være Læserne bekendt gennem O. Helms' Beretning i Tidsskriftets 5. Aargang Hæfte III blev der paa den 5. Internationale Ornithologkongres i Berlin 1910 i Sektionen for Fuglebeskyttelse afholdt en Del Foredrag, der væsentligt beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Fjer til Hattepynt. Adskillige af Talerne, som Amerikaneren Wm. Dutcher, Englænderen James Buckland og Tyskerne M. Schwartz og C. G. Schillings angreb stærkt det Fuglemyrderi, der gaar for sig for at skaffe Fjerene, og paapegede Nødvendigheden af at fastsætte en international Overenskomst, som kan sætte en Stopper for Uvæsenet. Jeg har ment, at det vilde være af Interesse for nærværende Tidsskrifts Læsere at gøre sig bekendt med de Kendsgerninger, der sikkert med Rette antages at kræve saa omfattende Forholdsregler, og har derfor indhentet Mr. Bucklands Tilladelse til at oversætte hans instruktive og med Talangivelser solidt underbyggede Foredrag. Jeg maa dog her tilføje, at jeg ikke helt kan følge Mr. Buckland i hans Udtalelser om Videnskabs-

mænd og Samlere. Her i Danmark findes i hvert Fald Videnskabsmænd, der glæder sig over og drager Lære af at iagttage levende Fugle. Og selv smaa Samlinger, der næppe nogensinde vil give direkte videnskabelige Resultater, har, naar de tilvejebringes paa skønsom Maade, utvivlsomt deres Berettigelse, bl. a. derved, at de øger og undertiden fremkalder Interessen for Fuglelivet; denne Interesse udvikler gjerne Forstaaelsen af og derigennem Bestræbelsen for Bevarelsen af Fuglefaunaen.

A. C.

ANMELDELSER.

NORDENS FÅGLAR, ANDRA UPPLAGEN AV L. A. JÄGERSKJÖLD OCH
GUSTAF KOLTHOFF MED BILDER AV OLOF GYLLING

Beijers Bokförlagsaktiebolag Stockholm.

De første 5 Hæfter af dette Værk foreligger nu, og man kan vel deraf slutte, hvorledes Værket i sin Helhed vil blive. Enhver Fugleven vil sikkert have Fornøjelse af de store, smukke Tavler, der gengiver Fuglene meget livagtigt og naturtro i smukke landskabelige Omgivelser, men som nævnt i den tidligere Anmeldelse er Reproduktionen ikke altid paa Højde med Billederne; det ser lidt underligt ud at Broget Fluesnapper har en hel rosafarvet Glorie om sig med samme rødlige Tone paa Bugen og tværsover Halsen. Foruden de store Gengivelser følger med Hæfte 4 den første af de bebudede Tavler med Afbildninger af flere Arter i mindre Størrelse. Tegning og Farver staar vel paa Højde med, hvad der bydes i de fleste lignende Værker, men Farven falder næsten overalt lidt udenfor Fuglenes Omrids, hvad der giver dem et underligt loddent Udseende.

Teksten i de foreliggende Hæfter behandler væsentligt Drosselfugle og Sangere. Som tidligere anført er Teksten ret knap, og Danmark bliver noget stedmoderligt behandlet. Hos to Arter som Drosselrørsanger og Kærsanger, der ikke yngler i Sverig, anføres intetsomhelst om Fuglenes Levevis, hvad dog for danske Læsere vil føles som en væsentlig Mangel. — Naar Teksten er kortfattet, er det selvfølgelig umuligt at faa alt med, men det, som overhovedet kommer med, bør da være vel sigtet og aldeles utvivlsomt; en og anden Invending kan nok rettes mod Teksten. Der er vel næppe mange, der vil gaa ind paa, at hvert Par Havesangere har sit bestemte Distrikt og ikke taaler andre Fugle i Nærheden. Havesangeren bygger dog nær sammen baade med Fugle af dens egen Art og andre. Om Brunellens Rede anføres, at den hovedsagentlig bestaar af Mos; sandt nok, men i hvert Tilfælde her i Landet er det ejendommelige for Reden, at dens yderste Lag bestaar af ret grove Pinde, hvilket straks skiller dens Rede fra alle andre af lignende Størrelse; at dens Sang minder om Gærdesmuttens men er stærkere bliver vel en Skønssag; for